

med sig, at ny Ting blive fremdragne. Jeg skal altsaa slutte med at indstille, at Landstingets Beslutning med Hensyn til det samlede Statsregnskab affattes i Overensstemmelse med Udvalgsflertallets Forslag.

Det. Hansen: Værdige Medlemmer ville af Betænkningen have set, at jeg som et Mindretal indstiller, at Rigsdagen vel skal frasige sig Ketten til at gøre Ansvar gældende med Hensyn til de Poster, som ere opgjorte i Henhold til Tillægsbevillingsloven af 13de April 1894, men at i øvrigt det for Finansaaret 1893—94 aflagte Statsregnskab ikke kan passere. Denne Indstilling er selvfølgelig et Udtryk for, at dette Tings Mindretal, hvortil jeg regner alle Oppositionens Afstigninger, er enigt med det store Flertal i det andet Ting — man kan vel sige fire Femtedele af Folketinget — om, at en provisorisk eller foreløbig Finanslov ikke er gyldig og ikke grundlovmæssig kan gives. Det er det ene Punkt. Det næste Punkt er, at naar en foreløbig Finanslov er forfattet af et af Tingene, selv om den er indkommen i Tinget ifølge privat Initiativ, saa kan den i hvert Tilfælde ikke gælde længere. Det er jo disse storpolitiske Strids spørgsmål, som have været imellem os i hele den provisoriske Tid, og det kan selvfølgelig ikke falde mig ind at komme nærmere ind paa en Begrundelse af det Standpunkt, som jeg saaledes paa Mindretallets Vegne udtaler. Men jeg kan dog ikke undlade at gøre opmærksom paa, at ogsaa det Statsregnskab, som her foreligger, paa ikke saa mange Puncter bærer Vidnesbyrd om, i hvilket Uføre vi i Virkeligheden vare komne ind som Følge af de statsretlige Anstuelser, som Ministeriet gjorde gældende. Det er nu allerede i og for sig ganske baroist, at der her er en Tillægsbevillingslov, der er vedtagen af Rigsdagen og hjemler en Række Udgifter, som ere forholdsvis ubetydelige i Forhold til alt, hvad der udgives, medens derimod det store Gros af Udgifter ikke har nogen Hjemmel, der er vedtagen af Rigsdagen. Altsaa, Tillæget er rigsdags-hjemlet, men derimod er Hovedlagen ikke rigsdags-hjemlet; men det er egentlig kun en formel Forskel. — Hvad jeg nu skal henlede Opmærksomheden paa, er, at der i Statsregnskabet paa § 26 og navnlig paa den Afdeling af § 26, som vedrører Krigsministeriet, nemlig IV., findes — Pag. 205 — en hel Række Udgiftsposter, som tilfammen udgøre 2,668,606 Kr. og nogle Øre, altsaa over 2½ Mill. Kr., med Hensyn til hvilke det af selve Statsregnskabet fremgaar, at der ikke for dem have noget som helst, der kan kaldes Bevilling. Værdige Medlemmer ville

jo vide, at Statsregnskabet er saaledes affattet, at der i en Kolonne til venstre staar: „Bevilling“ og i en Kolonne til højre: „Regnskab“, og saa opføres Summerne dels i Kolonnen for Bevilling og dels i Kolonnen for Regnskab, men naar man kommer til Pag. 205, saa glipper den Kolonne, der er overstreven: Bevilling, og i Stedet for staar nogle stygge Prikker, som tyde paa noget meget ondt, nemlig at der ikke findes Spor af Bevilling for disse 2,668,606 Kr. En lignende Post findes i øvrigt paa Pag. 204 under Krigsministeriet 2 g: Til Opsørelse af et Krudtmagasin 5,504 Kr. Heller ikke det værdige Marine-ministerium er paa § 26 fri for en lignende Udgift, nemlig Kr. 15: En Torpedobaad af 1ste Klasse („Nordkaperen“): 3,144 Kr. 34 Ø. Der har den højtærede Marine-minister ogsaa disse ominøse Prikker i Bevillingsskolonnen. Disse Summer ere i Statsregnskabet betegne ved det simple Ord: „Endvidere“, altsaa: endvidere er der de og de Udgifter. Det er af den Oplysning, man faar, men ser man saa paa Statsrevisorenes Betænkning, finder man lidt mere Oplysning, idet der siges: „Disse Udgifter ere uden for Budgettet.“ Hvad vil nu dette sige? Det vil sige, at med Hensyn til disse ganske betydelige Udgifter har den paagældende Minister end ikke kunnet paaberaabe sig nogen Hjemmel i en foreløbig Finanslov. Der findes ikke nogen Hjemmel i en foreløbig Finanslov; Summerne findes ikke optagne i det Budget, som Ministeren i April Maaned 1893 lagde med Hensyn til Finansaaret 1893—94 paa Basis af den foreløbige Bevillingslov. De ere heller ikke hjemlede ved noget, der ligner en kongelig Resolution. Forholdet er det, at disse Udgifter ere midt i Finansaaret 1893—94, vel endog saa hen imod Slutningen af Finansaaret, begærede paa Tillægsbevillingslov, men disse Poster ere blevne forkastede i Folketinget, og da saa Tillægsbevillingslovsforslaget er kommet her op i Landstinget i den Stikelse, hvori det er vedtaget i Folketinget, har dette høje Ting sans phrase vedtaget Tillægsbevillingsloven i den Stikelse, som Folketinget har givet den, og denne Tillægsbevillingslov er saa bleven stadfæstet af Hans Majestæt Kongen. Nu skalde man altsaa derved tro, at begge Ting vare blevne enige om, at det var Tillægsbevillingsloven for 1893—94, saa at hvad der ikke var hjemlet ved den foreløbige Lov for Landstingets Betragtning Vedkommende, eller dog ved Tillægsbevillingslov, kunde ikke tages paa Tillægsbevilling, men alligevel ere Summerne blevne tagne og op-